

M'han arribat comentaris no del tot positius sobre la tria del 'Volem patir'. Diuen que el nou lema publicitari -que no real, perquè aquest continua sent el de sempre, "Una nació, Una Selecció"- convida massa al pessimisme o, en tot cas, que té connotació negativa. Bé, no m'hi posaré massa perquè no sóc especialista i perquè penso que els lemes els fa bons la gent. Però sí que vull apuntar que el moment de les seleccions coincideix plenament amb la tria. Almenys amb aquella interpretació que no és ben bé l'oficial. I és que toca patir, i ja va bé que la gent en prengui consciència.

Mai, de debò, mai en la lluita per l'oficialitat de les seleccions es pot parlar de bona època, de vaques grasses o d'autopistes cap a l'èxit. Remem tant contra el corrent que regula l'estatu

Toca patir

quo que no hi ha prou ulls ni antenes per vigilar. Però els últims temps hem viscut força notícies agradables. El moviment ha rascat allà on podia rascar i n'ha obtingut rèdits: 15 federacions no són poques. Més encara, en aquest 2008 s'han consolidat fites importantíssimes com ara el cas del bowling, mentre es van recorrent camins tan experimentals com interessants com en el cas del patinatge a Sud-amèrica i, esperem-ho, del futbol amb el Torneig de Nacions.

Però hi ha fets i també signes que ens indiquen que ara toca patir. I no només perquè s'estiguin esgotant aquelles portes federatives que encara no estan barrades pels preceptius estatuts passats pel sedàs de Samaranch. El cabdell que mica en mica anem desfent en els esports de muntanya ens revela que l'estat espanyol s'hi ha posat a totes. Més que no pas abans. Quadra amb aquella excentricitat d'atrapar el pitch and putt dins el golf... i amb alguna coseta més. Que no ens volen deixar ni els esports on ells no hi han estat mai presents ni mai els han interessat per res, i que no només ho fan assaltant les federacions internacionals, sinó que busquen collar les pròpies federacions catalanes... amb la complicitat d'alguns. A fe(ec) que en podeu estar segurs. Un parell de revesos jurídics Pirineus enllà els han fet pensar que més val evitar les sorpreses i riscos que implica voltar per la justícia de l'Europa civilitzada. "Si ellos tienen UNO nosotros tenemos DOS". Recordeu?

Si a això hi afegim la caça i captura personal que han fet amb aquells que han tret massa el cap, com en Joan Ricart i en Xavier-Albert Canal,

la maniobra es completa. El desgast personal a què es veuen sotmesos pot fer esgotar el voluntarisme nacional, i massa sovint tota moguda internacional de les seleccions depèn d'aquest voluntarisme nacional; almenys en l'inici, quan toca començar a fer rodar la cosa.

Per tant, cal saber que és moment de patir i que si ens hi posem, ho fem també a totes. Cal saber que no és un camí de roses, cal saber que tocarà posar sovint cara d'emprenyat, cal saber que caldrà sacrificar o aparcar coses. Cal saber-ho i no tenir-ho amagat, o no pensar-hi. Tampoc crec, d'altra banda, que s'hi fiqui gent tan innocent com per no tenir-ho clar.

Però també caldria saber, i tenir-ho claríssim, que hi haurà el suport de qui és imprescindible que el doni. Que no hi haurà sensació de desampar. Que el poc poder polític que hi ha es posarà a disposició d'aquell que decideixi iniciar la batalla. Perquè són ells els qui donen la cara. I perquè no hi ha pitjor favor a l'estat espanyol que haver de sentir, com hem sentit: "Noi, si ho arribo a saber no m'hi fico". Mai més ho hauríem de sentir. Que els que poden ho evitin, com sigui. És prioritari en termes de protecció i en termes de màrqueting. Que poguem sentir: "Estic molt cansat però, noi, ha pagat la pena".

Jordi Cortada

Subcap d'Esports diari AVUI

Ferreres

Plataforma Proseleccions Esportives Catalanes

número 20 • gener 2009

SELECCIONS CATALANES

**"Hem de cridar ben fort
'Una Nació, Una Selecció!'"**

Lluís Llongueras

Una de freda

Frenat el reconeixement del rugbi

Hipocresia i prohibició

El nostre lema, vetat pels jutges

Respeto y Libertad

per Xavier Vinyals

Toca patir

per Jordi Cortada

de Viatge

Països esportius sense estat

Anguilla Amb una superfície de 150 km² (una mica més gran que Formentera i només una cinquena part d'Eivissa), aquesta petita illa del Carib, on el rugbi i el criquet són els esports reis, és una gran privilegiada. Els seus 14.000 habitants, malgrat tenir passaport britànic, poden gaudir veient els seus esportistes representant-los en disciplines tan importants com ara el futbol, l'atletisme i el voleibol. Anguilla, descoberta per Colom el 1493, és territori de sobirania anglesa des del segle XVII. L'any 1969 es va autoproclamar independent després d'una sèrie de revoltes, de seguida sufocades pels dominadors anglesos, i actualment té la condició de Territori d'Ultramar. Mancada de recursos naturals, basa la seva economia en el turisme i en el fet d'haver esdevingut seu de diverses entitats financeres i d'assegurances. Però malgrat no ser un territori sobirà i malgrat totes aquestes mancances, els anguillans poden presumir de tenir tres grans federacions reconegudes internacionalment.

Article publicat al diari El Mundo, 28 de desembre de 2008

Pido de antemano disculpas por el tono moralista y de sermoneo de este escrito, pero son pocas las oportunidades que tengo de expresarme en un medio tan hostil a nuestras pretensiones. Agradezco la oportunidad que se me da de dirigirme a un público exigente con mis palabras, aunque espero que no intransigente, por cuanto a nuestras ideas y pretensiones se trata. Espero no herir sus sentimientos ni decepcionarles en demasía. Pido también, si no es demasiado pedir, un

RESPECTO Y LIBERTAD

esfuerzo de comprensión al aguerrido lector, que tenga a bien la voluntad y paciencia de leerlo entero.

Respeto y libertad. O libertad y respeto. Eso es lo que ofrecemos y eso es lo que exigimos. Lo demás son invenciones interesadas o polémicas estériles que sólo benefician a no sabemos exactamente quién. Probablemente a alguien que se gane la vida con ello.

Ofrecemos respeto. Respeto sin excepción a todas y cada una de las Selecciones Nacionales del mundo. Respetamos a los deportistas que participan en ellas, con orgullo o sin él, con grandes beneficios o sin nada a cambio. Respetamos sus triunfos, sus decepciones, sus sueños y su esfuerzo. A nuestro entender todos deberían ser iguales, sin ninguna discriminación por creencias religiosas, color de piel, ideología o la camiseta que defiendan. Respetamos a todas las federaciones deportivas y a sus dirigentes. Respetamos a todos los aficionados que apoyan a sus selecciones, así como sus sentimientos de identificación y su pasión por ellas. Ofrecemos respeto para que cada uno sienta cuál es su nación. Sin negar a ninguna otra ni decidir por nadie a cuál debe pertenecer. Con respeto.

Ofrecemos libertad. Libertad para los sentimientos de cada uno. Que cada cuál sienta lo que quiera y como quiera. Ofrecemos libertad para sentir los colores de una bandera y no los de otra. Ofrecemos libertad para los deportistas que quieran participar con una Selección Nacional y para los que no quieran hacerlo. Sin obligaciones, sin sanciones ni imposiciones. Ofrecemos libertad para que cada federación elija su propio destino, sin coacciones ni represalias. Ofrecemos libertad a los deportistas y aficionados de apoyar a la Selección Nacional que prefieran. Sin contravenir deseos ni sentimientos. Libertad para elegir lo que a cada uno le haga feliz. Ofrecemos libertad para que cada uno sienta cuál es su nación. Sin negar a ninguna otra ni decidir por nadie a cuál debe pertenecer. Con libertad.

La voluntad de uno, si se ejerce con respeto y libertad, no se debe cuestionar. Es simple. Nosotros ofrecemos respeto y libertad, igual que exigimos respeto y libertad. En paz y fraternidad.

Xavier Vinyals

President de la Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes

la Foto

Els millors de l'any

Xavier-Albert Canal, Kilian Jornet, Ivan Tibau, Ot Pi, Mohammed El-Idrissi, Pere Gratacós, Pep Riera, Víctor Montserrat, Francesc Ferrer, Sebastià Sendrós, Pere Moliner, Enric Torrent i Llibert López van ser els grans protagonistes del Premi President Companys 2008. El primer va rebre el màxim guardó de mans del President del Parlament Ernest Benach, la Secretària General de l'Esport Anna Pruna i el president de la Plataforma Xavier Vinyals. Els altres dotze van rebre les insígnies d'or per la seva gran tasca en defensa de les Seleccions. A tots ells, gràcies i enhorabona!

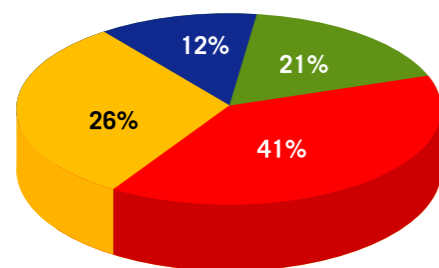

Envia'ns la teva foto sobre les seleccions catalanes a info@seleccions.cat

Selecciona l'opció

RESULTAT DE L'ENQUESTA ANTERIOR

Què significa per a tu el lliurament del Premi Companys a Xavier-Albert Canal?

- L'exemple a seguir per altres presidents de federacions
- Un reconeixement necessari a la seva gran tasca
- El rugbi ha de seguir el seu camí quan ja no hi sigui
- Caldrien més catalans com ell en tots els àmbits

LA PREGUNTA D'AQUEST MES

Què n'opines de la prohibició de l'eslògan "Una Nació, Una Selecció!"?

Vota a través del nostre web: www.seleccions.cat

Selecciona't

És una marca propietat de

Direcció
Marc Vives i Miquel Angel López

Redacció
Miquel Angel López

Disseny i maquetació
Pepino Porta i Claudia Burbano

Distribució
MónMedia

Edició, redacció i realització
Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes
Passatge Permanyer, 3 - 08009 Barcelona

Selecciona't no comparteix necessàriament les opinions dels entrevistats o articles.

Selecciona't no autoritza la reproducció total o parcial dels continguts de la revista sense permís previ.

La revista es publica mensualment.

www.seleccions.cat

Informa't i fes-te col·laborador/a!

Tel. 902 012 006

info@seleccions.cat

Fer

Lluís Llongueras

"Si el govern Espanyol fos intel·ligent Catalunya i Espanya competirien"

Lluís Llongueras (Esparreguera, 1936) es defineix com un perruquer polifacètic. La perruqueria és la seva gran passió des que amb 14 anys es va introduir en la professió com a ajudant. Des d'aleshores s'hi ha dedicat en cos i ànima, porta dècades sent un referent indiscutible del sector i té més de 100 salons de perruqueria per tot el món, que reben més de 600.000 clients cada any. El talent i sentit artístic de Llongueras, però, no es limita només a la perruqueria i porta molts anys dedicant-se a les seves altres grans aficions, la fotografia, la pintura i l'escultura. El Selecciona't ha compartit impressions amb tot un geni català que es mulla sense dubtar-ho per la nostra oficialitat.

Sabem que ets un gran aficionat al Barça i al futbol. D'on et ve aquesta vena esportiva?

Sempre he estat del Barça perquè en l'època franquista no ens deixaven treure la bandera catalana i ens havien envaït les tropes de Franco. Havíem perdut la independència. No teníem cap més símbol que la bandereta del Barça. Era com cridar: "Catalunya-Catalunya". Quan venia el Madrid, fora el camp hi havia entre 15.000 i 20.000 persones i era la única manifestació que podíem fer amb l'excusa del Barça. Jo recordo haver disfrutat amb aquesta bandereta del Barça passant-li pels nassos als grisos que no podien fer res. I els policies quiets.

Per què des de l'Estat veuen tan il·lògic que tinguem seleccions catalanes oficials?

No entenen l'esperit de Coubertain, l'esperit de competició dels antics grecs. Si el govern espanyol fos intel·ligent competiríem. Seria una meravella de competició: ara és el Madrid contra el Barça i aleshores seria un Catalunya contra Espanya, i Euskadi i els que fossin. Seria molt més normal i genial. Jo crec que ho aconseguirem. Si el millor és la competència! Què és això que només hi hagi l'equip d'Espanya? Això és anticompetitiu, això no és esport, ni esperit esportiu. S'ho prenen com una competència política. Què té a veure la política amb l'esport?. Estan fent política pura i dura.

El test

Un grup de música o cantant català:
Marina Rossell

El teu plat català favorit?
Llenties amb botifarra negra

Un refrany:
S'hi ha de posar collons

Lloc més curiós on has vist una bandera catalana?

A Courchevel, a França, hi ha un hotel, La Pomme de Pin, on tenen una Senyera en honor a uns catalans que els van ajudar econòmicament a que no tanqués

Un llibre d'un autor/a en català?
Poesies sobre Catalunya de Pere IV on parla de fer país

Temps que tardarem a veure Seleccions Catalanes oficials?
5-6 anys

Situació més difícil que has viscut pel fet de ser català?
Vam entrar vestits del Barça al Bernabéu. Un aficionat merengue em va dir: "Coño Llongueras, no voy a utilizar tus productos". I jo li vaig contestar: "tu te lo pierdes, te vas a quedar calvo"

Un personatge català amb qui t'identifiques?
Dalí, Miró i molts altres

Un personatge internacional que t'hauria agradat que fos català?
Si Obama fos català tindriem seleccions catalanes molt més ràpid

Potser és que pensen que Catalunya és massa bona?

Sí, veuen que Catalunya pot ser massa bona. I em pregunto: Per què Catalunya no té totes les seves competències? Doncs perquè al cap de pocs anys Espanya quedaria endarrerida. Catalunya es mereix l'oficialitat esportiva com s'ho mereixen Escòcia, País de Gal·les o altres que ja la tenen. Espero que alguna vegada s'aconsegueixi perquè és una cosa que és una realitat i Catalunya també és una realitat, l'esport català, també, i els grans esportistes també.

"Entre 5 i 6 anys veurem seleccions catalanes reconegudes"

Ara ens prohibeixen un slogan: "Una nació-Una selecció".

Penso senzillament: "una nació-una selecció". Una nació ha de tenir la seva selecció. El govern estatal mai ens prendrà com una nació, això és evident. Però en tenen també molta culpa els polítics catalans que cedeixen en temes econòmics, de permisos, no avancem en les obres, hi ha molts retards; és una cosa increïble. Els polítics catalans són els que més s'haurien d'incloure en aquest pla i lluitar per l'oficialitat de les seleccions. Amb ells si que s'arribaria a bon port però despisten. Estem dominats per la por.

Quin consell ens dones tu per aconseguir l'oficialitat més ràpidament:

Si ens tomben un eslogan, buscar-ne un altre, i que se'n parli, i anar donant notícies, i aconseguir que els periodistes s'integrin a donar les notícies. I això portarà un any o un altre a més normalitat. Aquesta és la manera: insistència. Les coses que es fan intel·ligentment i de forma lògica són un deure que s'ha d'arribar a aconseguir. La majoria d'aquestes oposicions farien que les federacions espanyoles perdessin pes. Sense els jugadors catalans Espanya no arribaria ni a semifinals, ni a la final. A mi el que m'empipa és que no tenen la valentia d'acceptar les coses. La idea és que cadascú tingués la seva federació, i que hi hagués la d'Espanya. Hi hauria més competitivitat.

I com valores la sentència en contra del rugbi català?

Si Catalunya va ser membre fundadora hauria de seguir-ne sent. Una federació internacional esta basant-se en unes normes franquistes perquè no sigui així. Això és legal? Tot el que està imposat per les armes ha de ser innacceptable per l'esport.

"Si Obama fos català tindriem seleccions catalanes més ràpid"

Adéu de Gratacós amb victòria

Foto: esportcatala.com

Pere Gratacós va acomiadar-se de la banqueta de Catalunya el passat 28 de desembre. Ho va fer després de tres anys dirigint la nostra Selecció Nacional de futbol, amb un balanç de dues victòries (contra Costa Rica i Colòmbia), tres empats (contra Paraguai i Euskal Herria (2)) i només una derrota (contra l'Argentina). Ho va fer després de tres anys posicionant-se clarament a favor de l'oficialitat de les Seleccions i cridant sempre aquells jugadors més implicats en la causa. I ho va fer amb una última victòria davant Colòmbia al Camp Nou. El de Colòmbia va ser un partit fred. La pluja i el mal temps dels últims dies de l'any van condicionar molt l'assistència d'espectadors a l'Estadi, i només s'hi van aplegar 30.000 ànimes, amb molts colombians, una colònia molt important al nostre país. Tot i això, l'ambient no va decebre ningú i va tornar a ser

el de les grans ocasions. I hi va ajudar, sens dubte, el gran protagonista dels últims partits de la Selecció, el lleidatà Bojan Krkic. El davanter blaugrana, com ja va fer a San Mamés un any enrere, va obrir el marcador després d'una gran passada de Sergio García. A la segona meitat, Joan Verdú va fer el 2-0 i, ja a les acaballes, el colombià Montero va fer el de l'honor pels visitants.

Va ser un enfrontament on les grans figures, tret de Xavi i Valdés, no van fallar, i el públic va poder veure una Selecció amb homes com Puyol, Piqué, Lopo, Belenguier, Capdevila, Busquets, Sergio, Damià i Coro. Va ser, però, l'últim partit amb aquest format, el de "l'amistós de Nadal". Des d'ara comencem a treballar ja en en la Copa de les Nacions, un torneig que ha de ser un gran pas endavant per les nostres aspiracions.

El rugbi espanyol recorre a Franco

Les aspiracions de la Federació Catalana de Rugby (FCR) d'esdevenir oficial dins de la internacional (FIRA) van patir un cop important. La causa oberta ara fa tres anys al Tribunal de Primera Instància de París va acabar el passat 16 de desembre amb una sentència contrària als nostres interessos. El jutge va estimar les al·legacions de la Federación Española de rugby (FERugby) i de la FIRA, i va

concloure que Catalunya, malgrat ser membre fundador de la internacional l'any 1934, no mereix ser-ne membre en l'actualitat. A més, va condemnar la FCR a indemnitzar amb 6.000 les altres parts per danys morals i actuació delictiva. El més greu de tot plegat, però, és que la FERugby va fer servir totes les armes al seu abast per evitar el reconeixement de la catalana i no va dubtar a utilitzar fins i tot recursos que omplirien de vergonya qualsevol amb una mica de dignitat. El seu gran argument va ser el decret franquista de l'any '41 que abolia totes les federacions esportives no-espanyoles. Sorprenentment el jutge va donar per bo aquest decret i va decidir que aquesta FCR no és exactament la mateixa que la de fa 67 anys. Evidentment, la Federació Catalana ja ha anunciat que presentarà un recurs a aquesta decisió i, com va dir el seu president, Xavier-Albert Canal, "l'argument del tribunal no té consistència jurídica i esgotarem totes les vies legals perquè se'ns doni la raó". Des de la Plataforma els donarem tot el suport en aquesta lluita, que tot apunta que serà llarga.

Prohibició sense sentit

L'"Una Nació, Una Selecció" no es podrà utilitzar com a missatge publicitari, segons va dictaminar una jutgessa, després de la denúncia de PP i ciutadans. Aquest any però, l'eslògan no tenia pas intenció de repetir-se. L'spot avançava uns anys endavant, imaginant-nos Catalunya competint oficialment. Diferents personatges mostraven el seu

patiment veient o escoltant un partit oficial de Catalunya. L'anunci fet per Bonita Films ha estat el primer a Europa en fer aparèixer un codi QR de la ma de l'empresa catalana Itinerarium, i el seu últim producte: QR Channel. La campanya de captació de col·laboradors ha estat un èxit un any més!

Xavi Moya, campió del món

10 anys després, Xavi Moya va recuperar el títol de campió del món de Full Contact en derrotar per punts al francès Bernard Marchen, vigent campió, en un combat disputat al Palau Sant Jordi. El duel, que va durar fins el 12è assalt, va ser tota una demostració de potència física i tècnica. Abans del combat, Xavi Moya, en un acte més del seu patriotisme, va fer sonar els Segadors mentre aguantava la Senyera. Sens dubte, un seguit de gestos poc habituals en un esportista, que fan mèrits per assolir el futur premi President Companys.

Copa Tres Nacions de korfball

Reus, una ciutat sempre compromesa amb l'esport i les Seleccions Catalanes, va ser l'escenari de la I Copa de les Nacions de korfball, un torneig que va comptar amb la participació de Catalunya, Alemanya i Portugal i que formava part del calendari oficial de la International Korfball Federation. Els de

Tilbert La Haye van perdre els seus dos partits contra portuguesos (18-25) i alemanys (16-17) i van finalitzar últims d'una competició que es va adjudicar Portugal, amb dues victòries contundents en dos partits jugats. A banda, el Pavelló Olímpic de Reus va acollir també la fase final de la I Copa Catalunya Junior, que va acabar amb la victòria de l'AEI IES Montserrat i Miró.